

DIỄN TỪ THỨ NHẤT CỦA ÔNG MÔSÊ: “HÃY NHÌN LẠI” (DNL 1-4)

Khi cuốn sách mở ra chúng ta thấy con cái Israen ở biên giới đất Canaan, nơi mà mất có 11 ngày đường, nếu khoảng 40 năm trước, họ đã tới nơi. Vậy mà họ đã mất 40 năm. Họ đi như rùa bò! Đi quanh co vòng vo! Đã bao nhiêu lần chúng ta đã phải “đi loanh quanh cho đời mỗi mệt” như thế. Chúng ta ngạc nhiên về sự chậm chạp của dân Israen. Hãy nhìn lại chính mình. Chúng ta cũng hết như họ bị thoái lui vì không tin. Chúng ta nên mắc cỡ vì đôi lần chúng ta cần được dạy cho một bài học. TC là một thầy dạy kiên nhẫn. Ngài không bao giờ cho chúng ta lên lớp nếu chúng ta chưa đủ lực.

Thật đáng thương cho lòng cứng tin! TC không bao giờ làm chúng ta thất vọng khi chúng ta tin tưởng nơi Ngài, nhưng Ngài không thể làm nhiều việc lạ bởi chúng ta không tin (Mt 13:58).

Vài trăm năm trước, Chúa đã hứa với ông Abraham và miêu duệ ông miền đất phì nhiêu và kỳ diệu mà bây giờ họ đang đứng ở biên giới của nó (St 17:8). Giờ đây họ đang chuẩn bị tiến vào sau bao năm chờ đợi và hy vọng. Chương cuối của sách dân số thấy họ đóng trại bên sông Jordan chờ đợi để băng qua vùng đất màu mỡ.

Chúng ta sẽ thấy, ĐNL đặt điều kiện trước với dân Israen nếu họ muốn vào và chiếm giữ đất hứa. Tất cả những điều kiện được tóm gọn vào một chữ: Vâng phục. Con cái Israen vào đất hứa dưới điều kiện đó của lề luật.

Sách ĐNL là một khăn cầu dài cho một sự vâng phục thật lòng đối với Chúa căn cứ trên hai động lực lớn của yêu và sợ. “Giờ đây, hỡi Israen, nào Đức Chúa, TC của anh em có đòi hỏi anh em điều gì khác đâu, ngoài việc phải kính sợ Đức Chúa, TC của anh em, đi theo mọi đường lối của Người, yêu mến phụng thờ Người hết lòng, hết dạ.” (10:12). Trong bốn cuốn đầu bộ Ngũ Kinh TC chọn Israen. Bây giờ Ngài để Israen chọn Ngài.

Chỉ còn Calép và Giôsuê thuộc thế hệ rời khỏi Aicập sống sót. Mọi người khác đều đã chết. Những thanh niên trẻ hơn đang sống, đã chịu đựng gian khổ trong thời lang thang trong hoang địa, bây giờ sẵn sàng và nôn nóng cho việc chiếm đóng. Nhưng Ô.Mô-sê phải dợt luật lệ cho họ. Ông biết, phận sự ông đã kết thúc, vì Chúa đã nói với ông là một thủ lãnh khác sẽ dẫn dân vào đất Canaan. (Ds 20:12).

Mô-sê, một lão niên, bây giờ đã 120 tuổi. Chúng ta thấy ông ban diễn từ cho những người dân ông đã hướng dẫn trong bốn mươi năm qua.

Ông giúp con cái Israen nhìn lại. Ông nhắc lại lịch sử Israen và duyệt lại hành trình lang thang của họ. Ông nhắc họ về sự trung tín của Chúa và kêu gọi họ biết ơn và vâng lời. Ông so sánh việc Chúa chăm sóc họ giống như một người cha yêu thương âu yếm những đứa con của mình nếu không họ đã bị lạc trong hoang địa hay bị cháy bỏng vì nắng sa mạc. Ngài cung cấp cho tất cả những nhu cầu của họ, không để họ thiếu thốn gì (2:7)

Ông nói với dân ông yêu quý trong một lối nói tha thiết và hùng hồn và yêu cầu họ phụng sự và vâng lời Chúa. Những lời ông nói vẫn còn vang vọng trong hành lang thời gian.

Phận sự ông đã mãn. Ông đã trải qua 40 năm đời mình trong việc giải phóng dân khỏi ách nô lệ Aicập, trong việc hướng dẫn họ đương đầu với những hiểm nguy. Ông huấn luyện họ, tạo cho họ những hình thái của tổ chức chính quyền, luật lệ, tôn giáo và đúc khuôn họ thành một quốc gia.

Con cái Israen bây giờ ở chặng cuối của cuộc hành trình, trong đồng bằng phía đông của sông Jordan, quan sát miền đất họ đã đi quá xa để chiếm hữu. Nó nằm trước mặt họ trong những rục rờ của nắng xuân. Nhưng sông Jordan vô tình nằm chắn ngang, và những bức tường thành phố sừng sững vững chắc như không gì có thể lay chuyển được. Israen giống như các cậu sinh viên vừa rời ghế nhà trường đang bước vào nghề nghiệp của đời họ.